

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξαχθὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια.)
ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Δι' μεταναστεύσεις αὐτὰ τῶν βοῶν εἶνε συνηθίαι εἰς τὴν Βενεζουέλαν, διότι οἱ ἰδιόκτητῆαι θεσίλου ἐκείνου νὰ συμμορφωνῶνται μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς. Ὅταν δηλαδὴ τὸ χόρτον ἐκλείπῃ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας τῶν ὑψηλοτέρων χωρῶν, ἡ βοσκὴ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ γίνεται εἰς τὰς χαμηλοτέραις πεδιάδας, τὰς πλησίον τῶν ὑδάτων, προτιμωμένων τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια προσβάλλονται περιοδικῶς ὑπὸ τῆς πλημμυρῆδος καὶ τῶν ὁποίων ἡ βλάστησις εἶνε θαυμασία. Ἡ ἀγρωτικὴ παρέχει εἰς τὰ ζῷα τροφήν τόσον ἀφθονοῦσαν καὶ ἐκλεκτὴν, καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῶν παραρτήσιων πεδιάδων.

Οἱ ἰλιανέροι λοιπὸν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μεταφέρουν τὰ ποιμνία των, καὶ ἐσάκις συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον νερόν, ποταμὸν ἢ ποτάμιον, τὰ ζῷα διερχόμενα κολυμβῶντα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐμελλον νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο θέαμα, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐκ τῆς συστρωφύσεως ἐκείνης μυριάδων βοῶν.

Μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην, οἱ βόες ἐσταμάτησαν. Ὁ θέρυθος ἐδιπλασιάσθη, διότι αἱ τελευταῖαι τάξεις ἄθουν ἰσχυρῶς τὰς πρώτας, ἐν ᾧ αὐταὶ ἐδίεταζον ἀκόμη νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισαν ἀναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καμπεστεροῦ, ὁ ὅποιος προηγήετο.

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος, εἶπεν ὁ Βαλδέξ. Θὰ ριφθῶ μὲ τὸν ἵππον μου εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ τὰ ζῷα θὰ τον ἀκόλουθήσουν.

Ἦν δὲ τὸ καμπεστερὸς ἐρρίφθη δι' ἑνὸς πηδήματος ἀπὸ τοῦ

ὑψους τῆς ὄχθης. Οἱ βουκόλοι, προηγουμένου ἐνὸς ὀδηγοῦ, ὁ ὅποιος ἐφαλλεν ἐν εἶδος ἀγρίου ὕμνου, ἐμβατήριον ρυθμὸν παραδόξου, ἤρχισαν νὰ κολυμβῶν. Ἀμέσως τότε ἡ ἀγέλη ἐρρίφθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὁποίου ἐβλεπῆ τις μόνον κεφαλὰς μὲ μακρὰ κυρτὰ κέρατα, καὶ μὲ ἰσχυροὺς ράθυνας, φουσκῶντας μὲ μεγάλην ὀρμὴν. Ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ ἐγένετο μ' εὐκολίαν μέχρι τοῦ μέσου τῆς κοίτης, μεθ' ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ρεῦματος.

καὶ ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἐπερατοῦτο αἰτίως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ὀδηγῶν.

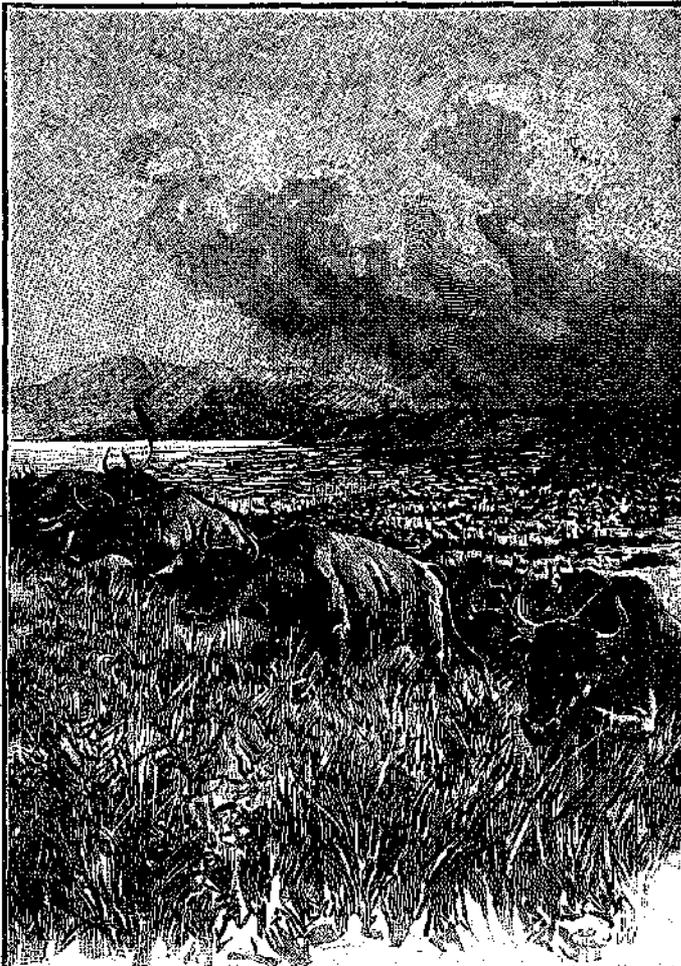
Ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτω. Ἐξαφνα, συγκίνησις μεγάλη παρετήρηθη εἰς τὰς τάξεις τῶν βοῶν, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκατοντάδες ἐξ αὐτῶν εὕρισκοντο εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μόλις μέτρων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἐπειτα, τὴν ἰδίαν στιγμήν, αἱ βλαστησίαι τῶν βουκόλων ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς μικροὺς τῶν ζῶων. Ἡ ἀγέλη ἔλη ἐφαίνετο καταληθθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ πανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία ἦτο ἀγνωστος.

— Καρίβες !.. καρίβες !.. ἀνέκραξαν οἱ ναῦται τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλανέττας.

— Καρίβες ; .. ἐπανελάθεν Ἰάκωβος Ἑλλῶκ.

— Ναί. .. καρίβες καὶ παράγοι ! ἀνέκραξεν ὁ Πάροαλ.

Ἦν δὲ τὸ ποιμνιον συνήτησεν ἀγέλην γυμνωτῶν, ναρκῶν, ἤλεκτρικῶν ἐγγέλων, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Βενεζουέλας. Ἦν δὲ τὸς ἐκκενώσεις τῶν ζωντανῶν αὐτῶν αλουθδουικῶν λαγῆνων ὀστέων πάντοτε καὶ ἰσχυροτάτων, οἱ βόες καταλαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, παρέλυον, ἐλιπεθῶν. Ἐπιπτον μὲ τὸ πλευρόν, ἐκίονον διὰ τελευταίαν φορὸν τὰ μέλη των ὑπὸ τὴν ἤλεκτρικὴν δόνησιν, καὶ ἐβυθί-

* Τὰ ζῷα διερχόμενα κολυμβῶντα. * (Σελ. 293, στήλ. α')

ζοντο. Οδτω πολλοί εξηφανίσθησαν εις ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι μὴ ὑπακούοντες πλέον εἰς τὴν φωνὴν τῶν βουκόλων, — ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐπίσης προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ναρκῶν, — ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ δὲν ἐφθασαν εἰς τὴν ἀντιθετὸν ὄχθην, εἰμὴ κατὰ πολλὰς ἐκατοντάδας μέτρων μακρότερα. Ἐπὶ τούτου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχθης οἱ βόες, αὐθόμηνον πάντοτε ὑπὸ τῶν ὀπισθεν ἐρχομένων, ἐρρίπτοντο ἀκατάσχετοι εἰς τὸν ποταμὸν, ἐρμαία τρέμου ἀπεριγράπτου. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξῷ ἡ ηλεκτρικὴ ἐνέργεια τῶν ἰχθύων, διὰ τῶν πολλῶν ἐκκενώσεων, εἶχεν ὀλιγοστεύσῃ. Ὅθεν πολλοὶ βόες κατάρθωσαν νὰ φθάσουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην καὶ νὰ τραποῦν εἰς βορρῶδῃ φυγὴν διὰ τῆς ἐρήμου.

— Νά, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, πρᾶγμα ποῦ δὲν τὸ βλέπει κανεὶς οὔτε εἰς τὸν Σηκουάνα, οὔτε εἰς τὸν Λεγγηρα, οὔτε εἰς τὸν Γαροῦναν! Ἀξίζει νὰ το ἰδῇ κανεὶς μίαν φορὰ!

— Νὰ χαθοῦν! ἐγγύλλισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης· βλέπω, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ φυλάγεται πολὺ ἀπὸ τὰ φοβερά αὐτὰ χέλια!

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, καλέ μου λοχία, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ· εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἔχη νὰ κάμη με ἡλεκτρικὴ συστοιχία!

— Τὸ φρονιμώτερον εἶνε, προσέθεσεν ὁ Πάρσαλ, νὰ μὴ πέφτῃ σὲ νερὸ, ποῦ ἔχει τέτοια φάρια.

— Αὐτὸ εἶνε, Πάρσαλ, αὐτὸ εἶνε! ἐπιπέπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ γυμνωτοὶ ἀφρονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῶν βενεζουελῶν ποταμῶν. Μεθ' ὅλον τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ἀλιείας τῶν, οἱ ἀλιεῖς γνωρίζουν ὅτι παρέχουν λαμπρὰν τροφὴν, καὶ τοὺς συλλαμβάνουν με δίκτυα. Ἐκεῖ τοὺς ἀφίπουν νὰ ἐξαντλήσουν τὸν ἡλεκτρισμὸν τῶν εἰς ματαίας ἐκκενώσεις, καὶ ἐπειτα εἰμποροῦν νὰ τοὺς πιάσουν χωρὶς ἀπενεκαῖον.

Ὅταν τὰ πλοίαρια ἀνέλαβον τὴν πορείαν τῶν, ὁ πλοῦς ἐπεβραδύνθη ἐνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἐκόπαζε συνήθως τὸ ἀπόγυμα. Εἰς μερικὰ στενά μέρη, ὅπου τὸ ρεῦμα ἐξεδηλοῦτο ἰσχυρότερον, ἠναγκάσθησαν νὰ ρυμουλκηθοῦν διὰ τῆς ἐστρίλλας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε πολλῶν ὥραν ἀπώλειαν. Ἦτο ἤδη νύξ, ὅταν οἱ ταξιδιώται ἐσταμάτησαν ἐναντι τοῦ χωρίου Ἑσμεράλδα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, τὸ διάστημα ἐφωτίζετο λαμπρῶς ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς φεγγαβολίας φλογῶν ἐπὶ τῆς δασώδους κορυφῆς τῆς πυραμίδος ἐκείνης τοῦ Δουίδου, εἰς ὕψος δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Δὲν ἦτο ἐκρηξίς ἡραϊσταίου, ἀλλὰ φλογὲς εὐπειτεῖς καὶ φευγαλέαι, αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ. ἐν ᾧ αἱ θαλάσσιαι νυκτερίδες, θαμβωθεῖσαι ἀπὸ τὴν λάμψιν, περιέπταντο ἀνωθεν τῶν πλοιαρίων, τῶν κοιμωμένων παρὰ τὴν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μπαρὲς θὰ εἶνε Μπαρὲς, ἡ ἐμφάνισις τῶν φλογῶν τούτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δουίδου θὰ θεωρηθῆται εἰς τὴν χώραν ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος, ὡς προμῆνυμα συμφορᾶς.

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μαρικιτάροι, θὰ εἶνε Μαρικιτάροι, τὸ ἴδιον φαινόμενον θὰ θεωρηθῆται ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐνδειξίς σειρᾶς εὐτυχῶν γεγονότων.

Αἱ δύο αὐταὶ ἰνδικαὶ φυλαὶ, ἐξηγοῦν, βλέπετε, κατὰ πολὺ διαφορετικὸν τρόπον τὰς λάμψεις τοῦ προφητικοῦ τῶν ὄρων. Ἄλλὰ, εἴτε ἡ μία ἔχει δίκαιον εἴτε ἡ ἄλλη, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ γεινναίσις τοῦ Δουίδου δὲν ἐφερὲν εὐτυχίαν εἰς τὸ χωρίον Ἑσμεράλδα.

Δυσκόλως θὰ εὕρισκῆ τις ὠραιότεραν τοποθεσίαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου, νομῆς πλουσιωτέρας, κλίμα εὐκραέστερον. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἑσμεράλδα εὕρισκτο εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν παρακμῆς καὶ ἐγκαταλείψεως. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου χωρίου, τοῦ κτισθέντος ὑπὸ ἰσπανῶν ἀποίκων, μόλις σώζονται τὰ εἰσπίτια ἐνὸς ναύαρχου καὶ πέντε ἔξ καλυθῶν κατοικομένων προσωρινῶς κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας.

Ὅταν ἡ Γαλλία ἐττα καὶ ἡ Μορίσκη ἐφθασαν ἐκεῖ, δὲν εὗραν εἰς τὸν λιμένα οὔτε μίαν λέμβον. Ποῶς ἐδίωξεν ἐδάθεν τοὺς Ἰνδοὺς; . . . Οἱ λεγεῶνες τῶν κωνόπων, οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν τὸ μέρος ἀκατοίκητον, αἱ μυριάδες τῶν ἐντόμων, τὰς ὁποίας ὄλαι αἱ φλόγες τοῦ Δουίδου θὰ ἦσαν ἀνίσχυροι νὰ ἐξοντώσων!

Καὶ τὰ πλοίαρια ὑπέστησαν τοιαύτην ἐφοδον, αἱ κορυφαὶ ἐραὶ ἀπεδείχθησαν τόσο ἀνεπαρκεῖς, ἐπιβάται καὶ ναῦται ἔλαβον τόσα δῆγματα, — ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ, διότι ὁ θεὸς τοῦ αὐτῆν τὴν φορὰν δὲν κατάρθωσε νὰ τον προφυλάξῃ, — ὥστε ὁ Βαλδὲξ καὶ ὁ Πάρσαλ ἀπέπλευσαν πρὸ τῆς αὐγῆς, τῇ βοήθειᾳ τῆς παλάντορας, ἀναμένοντες τὴν πρωϊνὴν αὔραν.

Ἡ αὔρα αὕτη μόλις ἐδυνάμωσε τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ τὰ πλοίαρια, μετὰ δύο ὥρας, ἀντιπαρήλθον τὸ στόμιον τοῦ Ἰγούαπου, παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ δὲν ἐσυλλογίσθη πάλιν νὰ τον ἐξερυνήσῃ, ὁ δὲ Γερμανὸς Πατέρν δὲν τὸν ἐκαμπαράκονεν αὐτὴν τὴν φορὰν, οὔτε ὑπότιπον φιλικῆς ἀστειότητος. Ἄλλως τὸ ἐν ἄλλο πρᾶγμα ἀπησχό-

λει καὶ ἀνησυχεῖ τώρα τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἐξίσου δὲ καὶ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶκ.

Ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦτο, ὅσον σκληραγωγὴν καὶ ἀκταπόνητος ἡ Παυλίνα Κερμῶρ, ὑπῆρχε φόβος ὅτι θὰ ἐπλήρωσε ταύτης. Ἐξ αἰτίας τῶν τελεμάτων καὶ τῶν ἐλῶν, ἐπικρατοῦν ἐδῶ πυρετοί, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἀποφεύγει τις. Χάρις εἰς τὴν ἐξοικειώσιν των, τὰ πληρώματα εἶχον μείνη ἀπρόσβλητα. Ἄλλ' ἡ νεανίς, ἀπὸ τινων ἤδη ἡμερῶν, ἰσθάνετο γενικὴν καχεξίαν, ἡ σοβαρότης τῆς ὁποίας οὐδένα διέφευγε.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν διέγνωσεν, ὅτι ἡ Παυλίνα Κερμῶρ προσεβλήθη ὑπὸ ἐλώδους πυρετοῦ. Αἱ δυνάμεις τῆς ἡλαττοῦντο, ἡ ὄρεξις τῇ ἔλειπε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀκατανίκητος ἐξάντησις τὴν ἠναγκάσε νὰ μείνη εἰς τὸ στράμα ὥρας ἐλοκλήρους. Κατέβαλλεν ἐν τούτοις μεγάλας προσπάθειας ναντέχη, συλλογισμένη πῶσον ἡ ἀσθένεια τῆς θὰ ἐπιθόνησε τὰς ἀνησυχίας τῶν συνταξιδιωτῶν τῆς.

Ἄλλ' ἔμενον ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη ἦτο παροδικὴ ἀδιαθεσία. Ἴσως ἡ διάγνωσις τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἦτο λανθασμένη. Ἄλλως τε, ἂν οὐ ἦτο γνωστὴ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ εὐρωστία τῆς Παυλίνας, ἡ φύσις δὲν θάῃτο ὁ καλλίτερος τῆς ἰατρῆς, καὶ δὲν εἶχε τὴν καλλίτερον φάρμακον, τὴν νεότητά; . . .

Τὰ πλοίαρια ἐσταμάτησαν νὰ διανυκτερεύσουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Καβιρίμα, παραποτάμου τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἀπέπλευσαν δὲ τὴν ἐπαύριον, ἀφθόνως ἐφωτισμένα με κρέας ἐλάφων, κάπρων καὶ ὑδροχοίρων, τοὺς ὁποίους εἶχον φρονέσῃ τὴν προτεραιαν οἱ κυνηγοί. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀσχημος. Κατὰ διαλείμματα ἐπιπίτε βροχὴ ραγδαϊοτάτη.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Μικρὸ μου, ἀρχοντόπουλο, βοήθεια Κάνε σὲ μίαν καρδούλα ποῦ πονεῖ! Κράζει ἡ φτωχία με πονεμένα στήθεια, Μὲ μίαν βραχνὴν τρεμῶδουστὴ φωνή.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κρυφοδακρύζου, Μὲ πονεσιὰ θωροῦν τὴ δυστυχία, Δυὸ λόγια λέει ποῦ καρδίαν δροσίζου Κ' ἐλεημοσύνη κάνει 'στὴ φτωχία.

Καὶ τῆς ψυχῆς του τὰ λαμπρὰ ἀστέρια, — Τὰ δάκρυά του, — πρὶν 'στὴ γῆ κούρουν [σουν] Ἐπέσανε 'ς ἐνὸς μικροῦ ἀγγέλου χέρια

Ποῦ τᾶφερε γοργὰ με 'περηφάνια Ἐκεῖ ψηλά 'στ' ἀθώρητα οὐράνια, Τοῦ Πλάστου τὴν κορῶνα νὰ στολισοῦν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν, εἶπε τέλος ἡ Ἀδελαῖς. Πίστευσε μοῦ, Ἐρμάνη, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον. Φιντάσου εἰ τρομερὰν συγκίνησιν ἠθέλαμεν αἰσθανθῆναι, ἂν ἐννοοῦσαμεν ἔξοφνα ἀπὸ κανὶν τεκμήριον — ἰπὸ λάμψιν ἢ ἀπὸ κρότον, — ὅτι συγκροτεῖται μάχη εἰς τὴν Ἑρλὴν! Νὰ βλέπῃς ἀπὸ μακρὸν τὸν κίνδυνον ἐκείνου τὸν ὑπότον ἀγαπᾶς, χωρὶς νὰ εἰμπορῆς νὰ τρέξῃς καὶ νὰ τον βοηθήσῃς, ὡ, εἶνε μαρτύριον! Τὸ ἤξεύρω, διότι τὸ ὑπέφερα.

— Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρμάνη, περιβάλλουσα διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὄσφιν τῆς φίλης τῆς, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ λίθινον ἐδῶλιον μικροῦ τινος φυλακείου. Ἄς μείνωμεν ἐδῶ. Ἄν δὲν εἰμπορῶ νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν τοῦ Γάστωρος, μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστον ὅτι τὸν προστατεύει διὰ τῶν εὐχῶν μου. Ἐλά: Ὁμίλησέ μου, δι' ὄλας ἐκεῖνας τὰς σκληρὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι σὲ προσταπίζουν ἀσφαλῶς ἐναντίον νέων δυστυχῶν. Διότι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν θὰ καταθλίψῃ βέβαια καὶ τὴν νεότητά σου, ἂν οὐ ἔδοκίμασε τόσο δεινῶς τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν. Ναι, ὀμίλησέ μου διὰ τὴν Φλωρεντίαν, διὰ τὸ καλὰτι σὰς τὸ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρονου, διὰ τὰ εὐτυχῆ ἔτη ποῦ ἐξήσασ ἐκεῖ, πρὸ τῆς φρικώδους στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὄχλος εἰσῆλασεν εἰς τὴν κατοικίαν σὰς διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἀνάνδρως τὸν πατέρα σου, διότι ἀνήκεν εἰς τὸ γαλλικὸν κόμμα τῆς Ἰταλίας.

Βεβαίως, ἡ Ἐρμάνη ἐγνώριζε με ὄλας τῆς τὰς λεπτομερείας τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρουστινιάνου, πατρὸς τῆς Ἀδελαῖδος, φευθέντος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο τοῦ υἱῶν εἰς μίαν τῶν στάσεων τῆς Φλωρεντίας, — ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας ταύτης δὲν ἐμείωθη ποτὲ δι' αὐτὴν. Διότι ὡς ἥρωας εἶχεν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἡγάπα περισσότερο εἰς τὸν κόσμον, καὶ πρῶτον τὸν πατέρα τῆς, σωθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Φερνοῦς ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ μαρκησίου, τοῦ δὲν Ἰουστήνου, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατόπι οἰκονόμος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρβόννης.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δὸν Ἰουστήνος ἦτο εὐκατερίδης μεγάλης σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του τοὺς τίτλους καὶ τὰ κτήματα τῆς οἰκογενείας των, διὰ νὰ φερῶνθῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ ἔξοφον ὑπὲρ τῶν Γάλλων, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε σωτήρας καὶ ἀνακαινιστὰς τῆς πατρίδος του. Ἄλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὁ Κάρολος Η', οὔτε ἡ φήμη

τοῦ δὸν Ἰουστήνου, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τῆς ἀνκαλύψεως ἀγνώτων ἐργῶν τοῦ Κικέρωνος, οὔτε ἡ προσωπικὴ του ἀξία θὰ τον ἐσωζεν ἐκ τῆς πυρᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανε καὶ ὁ μέγας φίλος του Σαβοναρόλας, ὁ ἀπόστολος τοῦ γαλλικοῦ κόμματος, ἐὰν οἱ Φλωρεντίνοι κατάρθουσαν νὰ τον συλλάβουν.

Δὲν θὰ τον ἐμέλε διὰ τὴν ζωὴν του, ἂν δὲν εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἀνεψίας τοῦ Ἀδελαῖδος, τῆς μόνης ἡ ὁποία ἐσώθη ἀπὸ τὴν σφραγὴν τῶν συγγενῶν του. Τότε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, καὶ κατόπι περιπετειῶδους ταξιδίου δια τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Προβηγγίας, κατὰ τὸ ὁποῖον θεῖος καὶ ἀνεψία πολλοὺς κινδύνους διέτρεξαν καὶ διέφυγον, κατάρθωσαν ἐπὶ τέλος νὰ φθάσουν εἰς τὴν μὴν φιλῶδενον στέγην, τὴν ὁποίαν συνήτησαν εἰς τὸν δρόμον των, δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δεσῶ.

Ἡ αὐγὴ ἐλευκταίνεν ἤδη τὴν ἐσχατὴν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἡ Ἐρμάνη ἤκουεν ἀκόμη προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τῆς Ἀδελαῖδος.

Βῆμα βαρῦ, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινον ὀπισθεν των τὰς βαθμίδας τῆς ἐλικοειδοῦς κλίμακος, καὶ ψίθυρος λόγων ἐπιπληκτικῶν, τὰς εἰδοποίησεν ἔξοφνα ὅτι ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ, πρώτη ἐξ ἑλῶν ἐγειρομένη εἰς τὸν πύργον, ἤρχετο νὰ τὰς ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν των.

— Στὸ κρεββάτι! γρήγορα 'στὸ κρεββάτι! ἐφώναξε καταθυμωμένη ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ. Δὲν εἶνε ἐντροπὴ, σεις κόραι εὐγενῶν, νὰ φοβῆσθε καὶ νὰ νηυσυχητὲ με τὸ παραμικρόν;

— Δὲν ἔχετε δίκιο, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρμάνη ἐκτεινοῦσα τὰς χεῖρας διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν κυρίαν Δὲ Ρεσάκ, — εἰς μάτην ὁμως, διότι ἐκείνη, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀτακτὴν, ὀπισθοχώρησε δὲν ἔχετε δίκιο, διότι δὲν εἶνε μικρὸν τὸ πρᾶγμα ποῦ μας ἀνησυχεῖ' ὅσον διὰ φόβον, ἂν εἶχαμεν τώρα πτερά, καὶ θὰ ἐβλέπατε ἂν δὲν ἐπέτοῦσαμεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἑρλὴν. . . .

— Νὰ κάμετε τί; ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός. Ἄρκοῦν τὰ τσεκούρια τῶν ξυλοκόπων, διὰ νὰ μὴ διατρέξουν οἱ δικοὶ μας κανένα κίνδυνον. Ἐμπρός! κατεβῆτε γρήγορα νὰ κοιμηθῆτε! Τί θέλετε; ὅταν σὲ λίγες ὥρας θὰ ἐπιστρέψουν ὁ ἀδελφός σας καὶ ὁ θεὸς σας, νὰ σας περιπαύουν διὰ τὰ χλωμά σας πρόσωπα καὶ τὰ κομμένα σας μάτια; . . .

Ἡ Ἐρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαῖς ὑπέκουσαν καὶ ἐκοιμήθησαν με τὴν ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν πρόρρησιν τῆς κυρίας Δὲ Ρεσάκ, ὥστε δταν ἐξύπνησαν, ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἡ πρώτη των σκέψις ἦτον, ὅτι ὁ Γάστωρ καὶ ὁ Δὸν Ἰουστήνος ἤμποροῦσε νὰ ἐπέστρεψαν ἐν ᾧ αὐταὶ ἐκοιμῶντο.

— Αὐτοὶ ὄχι, ταῖς ἀπεκρίθη μία θαλαμηπόλος, προστρέξασα εἰς τὸν ἦγον τῆς χροσθῆς συρίκτρας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐρμάνη ἐκράζε τοὺς ἀνθρώπους τῆς. Ἦλθεν ὁμως ἕνας ἀπεσταλμένος ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Γάστωρος. Ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ συνομιλεῖ μαζὶ του εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Μετ' ὀλίγην ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εὐρίσκοντο καὶ αὐταὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ἡ παιδαγωγός συνωμιλεῖ μετὰ τοῦ γηραιοῦ ἱπποκόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλῃ ὁ Γάστωρ.

— Μάχη δὲν ἔγινε, Ρενιέρ; ἠρώτησεν ἡ Ἐρμάνη.

— Δεσποινίς, οἱ λύκοι εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ ἐξέλθουν τὸ ἐλπίζομεν ὅλοι, ἀπεκρίθη ὁ ἱπποκόμος, κλινῶν τὸ γόνυ πρὸ τῆς νεαρᾶς πρίγκιπισσῆς, διὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ τεμάχιον χάρτου διπλωμένον εἰς τέσσαρα καὶ δεμένον ἀπλούστατα με μεταξωτὴν κλωστήν, ἐλλείψει βουλοκερίου καὶ σφραγίδος.

Ἡ Ἐρμάνη ἀπεσῶρθη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ νηυσυχητὲ ἡσύχως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Ἐλά, Ἀδελαῖς, εἶπεν ἔπειτα ἑλᾶτε καὶ σεις, καλὴ μου κυρία Ρεσάκ, μολονότι ἐφάνητε κακὴ ποῦ με ἀφίστατε νὰ κοιμηθῶμαι, ἐν ᾧ ἐπερίμεναν ἀπάντησιν μου. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε καὶ αἱ δύο τὸν Γάστωνα ὀλόκληρον, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μέσα εἰς αὐτὰ ποῦ μου γράφει ἐδῶ.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες, ἐσκυμμέναι ἀνωθεν τῆς ἐπιστολῆς, ἀνέγνωσαν ταυτοχρόνως:

« Ἀγαπητὴ μου ἀδελφῆ,
« Δὲν θ' ἄδικόμωσα τόσο τὴν γενναίον ψυχάν σου, ὥστε νὰ σπεύσω νὰ σε καθησυχάσω δι' ἀγγελιαφόρου, ἂν ὁ δὸν Ἰουστήνος δὲν ἐλησμονεῖ εἰς τὸ Βέρναζον ὄλον του τὸ φαρμακεῖον καὶ ὄλα του τὰ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα. Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ σου διηγηθῶ τὰς μικρὰς μου ἐπιτυχίας.
« Εἶχα τὴν εὐχαριστήσιν νὰ ἴδω ἐπίδοκιμαζόμενον τὸ σχέδιόν μου περὶ τῆς ἀμύνης τῆς Ἑρλῆς. Οἱ ἀνθρωποὶ μας ἐτοποθετήθησαν εἰς ὄσα μέρη ἐκρίνα ὡς καταλληλότερα, καὶ ἀνεμίχθησαν με τοὺς ξυλοκόπους, κατὰ τὰς ἀναλόγας τὰς ὁποίας ἐπρότεινα ἐγὼ. Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχω τὸ ἐσττικτον τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης. Εἶμαι πολὺ χαρούμενος, μὲ τόσο πολὺ, ὥστε γελῶν μαζὶ μου ὁ Δὸν Ἰουστήνος καὶ ὁ Πάτερ Μωγγῆρος, τὸ μοναστήριον τοῦ ὁποῖου ἔγινεν ἀρχηγεῖόν μας.
« Εἶνε τὸ ἐπικαιρότερον σημεῖον, καθὼς οἱ λησταὶ σκοπεοῦν νὰ κηρύξουν τὰ ναυθῆματα, τὰ νηρητῆματα εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου. Τοῦτο ἐμάθαμεν ἀπὸ ἕνα κατὰ σκοπὸν τῶν, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μας. Ὁ Δὸν Ἰουστήνος φρονεῖ, ὅτι τοιαῦτα ὑποκειμενα δὲν θὰ τὸλμήσουν ποτὲ νὰ ἐξέλθουν ἡμέραν,

« και τόνον είνε βέβαιος περί τούτου, ώ-
 » στα μου έδωσε την άδειαν να υπάγω να
 » κινήσω προς την κορυφήν του βου-
 » νού, άνωθεν του όροπεδίου, όπου είνε
 » τὸ μοναστήριον. Οίναρχηθώ εκεί με
 » όλα τα παιδιά, και με μερικους ίππο-
 » υκόμους πεπειραμένους. Ο πάτερ Μωγή-
 » ρος έχει την ιδέαν ότι υπάρχει φωλεά
 » άρκτων εις εκείνα τα μέρη. Έβθε να
 » υπήρχε! Θα ήτο δι' έμέ λαμπρό τύ-
 » χη να κάμω τοιούτον συναπάντημα!
 » Παρακάλεσε τον Θεόν να προσενη-
 » σση αυτήν την χαράν εις τον αδελφόν σου.
 » Σε φίλῶ
 » ΓΑΕΤΟΝ»

— Δέν είχα δικήν; ανέκραξεν η Έρ-
 μάνη μετά την δευτέραν ταύτην ανά-
 γνωσιν. Άλλα πού πηγαίνεις, Άδελ-
 φή; προσέθεσε, βλέπουσα την νεαράν της
 φίλην διευθυνομένην προς την θύραν.

— Να ετοιμάσω ό,τι ζητεί ο θεός μου,
 άπεκρίθη η άκλόουθος.

Μετ' ολίγον η Άδελφίς επανήλθε,
 φορούσα κομψήν ένδυμασίαν άμαζόνος
 και κρατούσα την προσωπίδα της.

— Είσαι ετοιμός να αναχωρήσης, Ρε-
 νιέρε; είπε προς τον γηραιόν ίπποκόμον.
 Τα άλογά μας είνε σελλωμένα, έτοιμα,
 και εις τον ιδιόν σου έρέμιασα τὸ κι-
 θώτιον του φαριμακίου.

— Μά τί; έχεις σκοπόν να κολουθήσης
 τον Ρενιέρον εις την Έρλην; ανέκρα-
 ξεν η κυρία Δέ Ρεσαά.

— Ζητώ συγγνώμη, κυρία. Άλλα
 καθώς γνωρίζετε, εγώ είμαι η βοηθός και
 η νοσοκόμος, εσάκις ο θεός μου θερα-
 πεύη κανένα πληγωμένον η κανένα ά-
 σθενή. Όποτε μαζί με τα φάρμακα και με
 τα εργαλεία, έστειτε να πάρη και έμέ.

— Αφ' ου είνε έτσι, είπεν η παιδαγω-
 γός, δεν έχω να είπω τίποτε. Πήγαινε
 εις τὸ καλό αγαπητή μου κόρη.

Η Έρμάνη ηκολούθησε την φίλην της
 μέχρι του πυλῶνος.

— Έτσι μου έρχεται να σε μιμηθῶ, εί-
 πε, και να πηδῶ στα καπούλια του ά-
 λόγου, όπως από τον Ρενιέρον.

— Να μή το κάμης, διότι θα με ά-
 ναγκάσης να μείνω, άπεκρίθη η Άδελφίς.
 Τὸ ιδιόν σου καθήκον είνε η φρόνη-
 σις, διότι συ έχεις πατέρα, διότι εις σε
 βεβαίως η τύχη επιφυλάσσει μέλλον λαμ-
 πρόν. Άλλ' εγώ τί είμαι; Πτωχή εξο-
 ριστος, η οποία τίποτε δεν έχει να χάση.
 Ο θεός μου δεν μου παρήγγειλε τίποτε,
 άλλ' είμαι βεβαία, ότι θα επιδοκιμάση τὸ
 κίνημά μου, και ότι θα χαρή πού πηγαί-
 νω να τον ανταμῶσω.

(Έκείτα συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

**ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ**

Άγαπητοί μου,

ΠΡΕΠΕ να κερδίση, χωρίς άλλο τον πρώτον αριθμόν του Λαχείου ο μικρός μου φίλος Άριστοτέλης! Έβχε τόσω μεγάλην έλπίδα, αλλά και τόσω μεγάλη σχεδία! Η έλπίς του έγινε βεβαίως, από του τό είδε και εις τον ύπνον του ότι θα έκέρδιζε, — τί άλλο θέλετε; — τα δε σχέδιά του, ο κατάλογος των σποίων ηύξανεν από ημέρας εις ημέρας και από στιγμής εις στιγμήν, ησαν πραγματικῶς ανεκδιήγητα! Δεν θα περιωρί- ζετο μόνον εις την αγοράν ενός καλοῦ ποδηλάτου και εις την συμπλήρωσιν της συλλογής του των γραμμικωσίων, αλλά θα έδιδε και εις όλα του τὰ δέλεια από χιλίες δραχμές, ένα τες κάμουν ό,τι θέλουν, και θα έκτιζε και ένα ωραϊόν σπίτι, δια να μη πληρώνουν πλέον νε- κρι, και θα έκαμνεν ένα καινούργιο φόρε- μα της Μαριγῶς, της υπηρετριάς, και θα έδιδεν εκατόν δραχμές εις ένα πτω- γό παιδί πού δεν είχε να έγγραφη εις τὸ Πανεπιστήμιον, και θα έκαμνεν από ένα δῶρον εις όλους του τούς συγγενείς, και, — αυτό κατά συμβουλήν του θείου του. — θα κατέθετε τὸ ὑπόλοιπον εις την τράπεζαν, δια τὸ μέλλον. . . Βλέ- πετε, ότι ο μικρός Άριστοτέλης δεν εί- χε σαφή ιδέαν περί του τί και τί ημ- πορούσε να κάμη με είκοσιπέντε μόνον χιλιάδας δραχμῶν. Άλλ' άς μή τον μεμ- φθώμεν! και πολλοί μεγαλήτεροι του δεν κάμουν άκριβεστέρους ὑπολογισμούς. . .

Τὸ βέβαιον είνε, ότι ο μικρός Άρι- στοτέλης δεν έκέρδιεν ούτε τον πρώτον αριθμόν, ούτε. . . τον τελευταϊον. Παρέβαλε με προσοχὴν τὰς στήλας των αριθ- μῶν της κληρώσεως με τὸ γραμμάτιόν του, και ανεκάλυφεν εις τὸ τέλος ότι πα- ρά τρεῖς μονάδας θα έκέρδιζεν. . . έ- κατόν δραχμάς. Άπελιπίσα! Κρίμα τὰ μεγάλα σχέδια, κρίμα τὰ ὄρατα όνειρά!

Αντ' αὐτοῦ η τύχη επροτίμησεν ένα ὑπηρετήν χρωματοπωλείου, τον ὁποϊον έπλοούτισε με είκοσιπέντε χιλιάδας, δια να δειχῆσιν πρώτα τον σύντροφόν του, εις τον ὁποϊον δεν έννοεί να δώση τῶρα τὸ ημισυ του κέρδους.

— Έγώ βέβαια δεν θα έκαμνα έτσι! συλλογίζεται ο μικρός Άριστοτέλης.

Άν αγοράζα μαζί με κανένα φίλον μου τὸ λαχείον και έκέρδιζα, άμέσως θα του έδίδα τὰ μισά. Άλλά. . .

Και ο μικρός άτυχής συμπληρώνει την σκέψιν του με ένα στεναγμόν.

Μετ' ολίγον επιλέγει:

— Κρίμα τες δύο μου δραχμές! . . . Δεν αγοράζα καλλίτερα καραμέλας; Ὑποθέτω ότι την σκέψιν του μικροῦ μου φίλου θα έκαμαν ὅλοι ὅσοι ηγή- ρασαν εις μάτην γραμμάτια του Λαχεί- ου των Άρχαιοστών, ὅλοι ὅσοι εστήρι- ζαν επ' αὐτόν έλπίδας κέρδους και όνει- ρα ὄρατα, ὅλοι ὅσοι, μετά την κλήρω- σιν της Κυριακής, είδον τὰς έλπίδας των διαφευδόμενας και απέμειναν αληθινῶς ένα χαρτί άχρηστον και κελόν μόνον δια σχίσισμον. Κρίμα τες δύο δραχμές!

Και ὅμως όχι! Αἱ δύο δραχμαὶ δεν έπήγαν άδικα. . . Δεν θέλω να είπω, ότι με σὺτάς ηγήρασε κανείς ολίγην έλ- πίδα. Αυτό θα ήτο άπλή πολυτέλεια δια σὰς, διότι η νεότης δεν έχει ανάγκην Λαχείων δια να έλπίζη, και δια να όνει- ρεύεται. Θέλω να είπω ότι με τὰς δύο ένείνας δραχμάς, ο αγοραστής του Λα- χείου ὑπεστήριξεν έν έργον πατριωτικόν, εθνικόν, μέγα, — συνεισέφερεν ὑπέρ ενός σκοποῦ ὀψηλοῦ και ὄραϊου. Διότι, κα- θὼς γνωρίζετε βέβαια, τὸ Λαχείον της Άρχαιολογικῆς Έταιρείας δεν έγινεν οὐ- τε δια να εμπνεῖν έλπίδας εύκόλου πλου- τισμοῦ, ούτε δια να πλουτίη άπρόοπτως τούς ὑπηρετάς των χρωματοπωλείων.

Έγινε μόνον δια να συνάζονται εκ πα- νελληνίου οὕτως ειπεῖν έράνου τὰ χρή- ματα, των ὁποϊων η Έταιρεία έχει ά- νάγκην δια τὰς ανασκαφὰς της, δια την συντήρησιν της, δια τὰ Μουσεϊά της, δια τὰ μέγαρά της, δια τὰ δημοσιεύμα- τὰ της. Κατ' έτος, από τὰς τρεῖς έκδό- σεις του Λαχείου, — τώρα μάλιστα πρό- κειται να γίνωνται τέσσαρες, — συνά- ζεται ποσόν σημαντικόν, του ὁποϊου έν μικρόν μέρος είνε τὰ διανεμόμενα κέρδη. Τὸ έπιλοιπον χρησιμοποιεῖ η Έταιρεία ὑπέρ της επιστήμης. Όλα αὐτὰ τὰ θαυ- μάσια ἀγάλματα, τὰ ὁποία η σκαπάνη των Έλλήνων αρχαιολόγων έφερέν εις φῶς, ὅλος αὐτός ο πλοῦτος, ο ὁποῖος εζήχη από τὰ σπλάγχνα της γῆς και δια- τήρηται εις τὰ Μουσεϊα, εφείλεται κατά μέγα μέρος εις τὸ Λαχείον, εις τὸ διδραχμόν του ένδς και του άλλου. Δια να γίνωνται τῶσα ανασκαφαί, δια να γίνωνται τῶσα έργα, δια να διατη- ρούνται τόσοι ὑπάλληλοι, χρειάζονται χρήματα πολλά, τὰ ὁποία τὸ πτωχόν μας δημόσιον ταμείον δεν ήτο εις θέσιν να πληρώνη εζ' ὀλοκλήρου. Και ιδού έρ- χεται εις επικουρίαν τὸ Λαχείον, τὸ έ- ποϊον παρέχει εις την Άρχαιολογικὴν Έταιρείαν τούς πόρους, τούς αναγκαί- οὔντας εις τὸ εθνικῶδες έργον της.

Βλέπετε λοιπόν, ότι αἱ δύο δραχμαί,

και όταν χάνη κανείς εις τὸ Λαχείον, δεν πηγαίνου άδικα, άλλ' απεναντίας είνε από τὰ ὀραιότερα, τὰ χρησιμότερα και τὰ εὐγενέστερα έξοδα, τὰ ὁποία κα- μνει. Και εις τὸ εζήξ, ὁσάκις αγοράζετε λαχείον, την μὲν ε λ π ε δ α του κέρδους να θέτετε εις δευτέραν μοίραν, να έχετε δε ὑπ' ὄψει σας την β ε θ α ι ὀ τ η τ α, ότι συνισφάρετε ὑπέρ ενός μεγαλοῦ σκοποῦ.

Ές ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΟΝ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΙΔΕΑ

Την νύκτα εκείνην του Οκτωβρίου, η τρικυμία εμείνετο εις την ακτήν της Βρετανῆς, την απέναντι του Λοριάν. Τα κύματα λυσσαλέα εφώρμων κατά των γρανιτινων τειχῶν του φρουρίου του Περ- Λουί, απειλοῦντα να κατακλύσουν την πολίγην. Εἰς τούς κρότους της θυέ- λης, ανεμίχθησαν άρα γε την νύκτα εκεί- νην και κρυφαί απέλπι- δες δυστυχῶν κινδυνευόν- των; Ητο πολὺ πιθανόν, διότι, μετά δύο ημέρας, η θάλασσα εζέβρασε δύο πτώματα άγνωστων. Συν- τριμματα δε λήμβου και τεμαχίον ιστίου έπεσθαι- ωσαν κατόπιν ότι επρό- κειτο περί ναυαγίου.

Με την έγκαρτέρησιν, ή οποία χαρακτηρίζει τούς βρετανούς, οι αλιεῖς του Περ-Λουί μετέφεραν τὰ δύο πτώματα εις τὸ νε- κροταφεϊον, ενέπηξαν εις τὸ νεοσκαφές χώμα ά- πλοῦν ξύλινον σταυρόν με την επιγραφήν: "Α- γ ν ω σ τ ο ι ν α υ α γ ο ι, και έπειτά, άκλουθοῦν- τες τον ιερέα, ο ὁποῖος εψιθόριζε τὰς τελευταίας ευχάς, επέστρεψαν εις τ' αλιευτικά των πλοίαρια, λέγοντες προς άλλήλους, αντί άλλου επιταφίου:

— Οἱ δυστυχισμένοι! Και πῶς να γλυτώσουν μέσα 'ς αὐτή τή μαύρη και σκοτεινή τρύπα;

Άλλ' η άπλή αὐτή φράσις των αλιέων, άκου- σθησα καθ' ὄδον συνεικίη- σε και έτάραξε την άφελή φυχήν μίς ά- γαθῆς και εὐσεβοῦς γυναικός, η οποία είχε συνοδούση και αὐτή την κηδείαν. . . Επὶ πολὺ έμεινε γονυπέτης εις τον ιερὸν ε- κείνῳ χώρον, αληθῆ νεκρόπολιν θαλασ- σινῶν, όπου έλοι, νεοί και γέροντες, έκοιμῶντο ὑπὸ στρώμα φυκῶν η λεπτής άμμου αναμίκτου με κογγύλια, έχοντες τούς κλειστοῦς ὀφθαλμούς εστραμμένους προς τὸ πέλαγος. Επὶ πολὺ ηκροάσθη

τὸ μονότονον ἄσμα της μεγάλης Θαλάσ- σης, η οποία εδουκάλιζε τὰ τέκνα της εις τον αἰώνιον ὕπνον των, με τον φλοῦ- σον των ασθενῶν της κυμάτων. . . Ε- παιτα, επειδη ο ήλιος έπλησίαζε να δύ- ση, εζεκίνησε να επιστρέψη, ρεμβώδης πάντοτε, εις την ὁδόν του Άκρωτηρίου.

Έδῶ, από της παιδικῆς της ηλικίας, εζή η Ιωάννα-Μαρία, μένη, ταπεινή, πτω- χοτάτη, με τὰ ὀλίγα τὰ ὁποία έκέρδιζεν επιδιορθώνουσα και σιδερώνουσα φορέμα- τα. Τὸ φθινοπωρινόν εκείνο δειλινόν, ά- νηλθς φρίσσουσα την ήρειπωμένην κλιμα- κα του οικίσκου, ηνοιξε την ατελῶς κλειο- μένην θύραν, και εισήλθεν εις δωμάτιον σκοτεινόν, μέλις φωτιζόμενον από μικρόν παράθυρον, βλέπον προς τον λιμένα.

Έν ὃ κατεγίνετο εις τὸ έργον της, μαγερεύουσα και την σούπαν, η οποία ά- πετέλει στερεοτύπως τὸ δειπνόν της, η Ιωάννα-Μαρία εφείνετο κατεχομένη ὑπὸ

σκέψεως βαθείας, σοβαρῆς και έπιμόνου. — Οἱ φάρδες ὀμιλοῦσαν δια τὸ έπι- κινδυνον σκοτάδι του λιμένος μας. . . Η «μαύρη αὐτή και σκοτεινή τρύπα» όπου κάθε χειμῶνα χάνονται τόσοι δυστυχεις, έπρεπε να ήτο φωτισμένη! . . . Οἱ άρχον- τες του τόπου τὸ ὑπεσχέθησαν χιλίες φο- ρές εις τῶρα, αλλά ποτε δεν το έκαμαν. . . Πάντοτε παρουσιάζονται έκτακτα έξοδα, τὰ χρήματα του μικροῦ δήμου τελειόνου,

και έτσι η σωτηρία των θαλασσινῶν, πού κινδυνεύουν εδῶ χάρω, αναβάλλεται από χρόνο σε χρόνο! . . .

Η Ιωάννα-Μαρία εφαγεν εὐσυνειδή- τως την σούπαν της και εσηκώθη από τὸ τραπέζι με μίαν άπόφασιν σοβαράν. . . Έπρεπε ναναθήση τὰς έλπίδας της εις την Θεϊαν Πρόνοιαν. . . Άλλ' ο Θεός, ο ίδιος δεν εούστησεν εις τούς καλούς ανθρώπους ναλληλοδοθηθῶνται εις τον κόσμον τουτον; . . . Αὐτὰς δεν παρεῖχε κά- θε νύκτα εις τούς αλιεῖς του Περ-Λουί τὸ εὐεργετικόν φῶς των αστέρων του; . . . Και οι κάτοικοι της γῆς δεν έπρεπε να προστατεύσουν τούς θαλασσινοῦς αδελφούς των, φωτιζοντες την πορείαν των δια μέ- σου των σκοπέλων; . . . Λοιπόν, ό,τι οι άλλοι ηγγύουν η ελησμονούν να κάμουν, θά το έκαμνεν η Ιωάννα-Μαρία, θά το έπεχειρεί άνευ αναβολῆς, εν τῷ μέτρῳ των ασθενῶν της δυνάμεων. . . Και την

ιδίαν εκείνην νύκτα, εγκλειστος εις την βαλίνην της φυλακήν, μία θρυαλλίς εκ κανόθως έκαιετο βρα- δέως εις τὸ παράθυρον της εὐσε- βοῦς γραιας, εξακοντίζουσα μίαν ακτίνα εις τὸ πυκνόν σκοτός, ὑπὸ τὸ ὁποϊον έκοιμάτο ο λιμήν. . .

Αἱ ημέραι και αἱ νύκτες παρ- ήρχοντο. . . τὸ έλαιον της κανδή- λας εζηντλεῖτο. . . η εργασία ε- λαιπε κάποτε. . . ήρχετο εποχή στερήσεως, δοκιμασιῶν, και η διατή- ρησις του σωτηρίου φωτός εγίνετο βά- ρος μέγα δια την πτωχὴν γραιάν. . .

Άλλ' η Ιωάννα-Μαρία δεν παρπονείτο. . . είχε πάντοτε τὰς έλπίδας της εις τον οὐράνιον φωτοδότην, και η κανδήλα της έκαιε καθ' ε νύκτα. Παρήλθον ετη πολλά, και τὸ σωτήριο φῶς δεν εσβί- σθη, παρὰ με την τελευταίαν πνοήν της εὐσεβοῦς γυναικός.

Όπως και άλλοτε, η τρικυμία εμάινετο εις τον λιμένα. Αλλά καμμία κρυγή αγωνίας δεν εμαντεύετο πλέον εν τῷ μέσῳ τῆς μαγιάς τῶν ανέμων. Εἰδοποιούμενα περί τοῦ κινδύνου ὑπὸ τοῦ αἰθιόρατου σχεδὸν ἐκείνου φανοῦ, τὰ πλοίαρια ἀπεμακρόνοντο ἀπὸ τοῦ σκοπέλου καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸ Λορμόρ, ὅπου ἡ Παναγία τὰ ἐπροφύλαττεν ἀπὸ κάθε κακόν.

Πολυάριθμοι φάροι φωτίζουν σήμερον τὴν ὠραίαν ἐκείνην παραλίαν. Ἀφόδως τὰ ἀλιευτικά πλοίαρια εἰσέρχονται τὴν νύκτα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρ-Λουί.

Φαίνεται ἀκόμη τὸ στενὸν παράθυρον, — ὀφθαλμοῦ ἐδεδειγμένον τώρα, — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεπέμπετο τὸσον καιρὸν ἡ εὐεργετική ἀκτίς... Ἡ ψυχὴ τῶν μικρῶν καὶ τῶν ταπεινῶν ἔχει κάποτε θησαυροὺς εὐσπλαγγίας ἀπείρου! Καὶ εἶνε εὐφρόσυνος ἡ σκέψις ὅτι τὸ ἀνέσπερον φῶς φωτίζει τὸν στέφανον τῆς Ἰαζώννας-Μαρίνας, — τὸν στέφανον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπιθέτει εἰς τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνοοῦν καὶ ἐφαρμύζου τὴν θεῖαν ἐντολήν: «Ἀγαπάτε ἀλλήλους.»

ΤΟ ΠΕΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνας ἔμπορος τὸσον πλούσιος, ὥστε εἰμπόρει τὰ στρώσθ μετὰ τὰ χρήματά του ὀλοκλήρον ἕνα μέγαν θρόνον καὶ ἀκόμη ἕνα μικρόν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν νὰ τὸ κάμη· εἴθευε νὰ μεταχειρίζεται καλλίτερα τὰ πλοῦτή του. Μόνον δταν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ κερδήσῃ ἐν τάλληρον, τότε ἐξώδευσ μίαν πεντάραν. Ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος ἔμπορος καὶ τοιοῦτος ἀπέθανεν.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἐκκληρονόμησεν ὅλα του τὰ χρήματα· ἐπερνούσε ζωὴν χαριτωμένην, ἐπήγαινε κάθε βράδῳ εἰς τοὺς χοροὺς, ἔκαμνε χαρτίνους ἀετούς μετὰ χαρτονομίσματα, καὶ εὐχαριστεῖτο νὰ κάμη κὺ κλους μέσα εἰς τὸ νερὸν ρίπτων χρυσᾶ νομίσματα, ὅπως ἄλλοι ρίπτουν χαλίκια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν εἶνε παράδοξον ἂν τὰ ἐτελείωσε τὰ χρήματά του, καὶ ἐπὶ τέλους μόνη περιουσία τοῦ ἔμειναν εἰκοσι λεπτά, ἐν ζευγαρί παντοῦφλες, καὶ παλαιὸς τις κοιτωνίτης. Ὅλοι οἱ φίλοι του, ἐπειδὴ πλέον δὲν εἰμπόρουσαν νὰ φανοῦν εἰς τὸν δρόμον μαζὶ του, τὸν παραιτήσαν συγχρόνως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν καλωσύνην ἢ του στείλη ἐν κιβώτιον μετὰ αὐτὰς τὰς λέξεις: «Βάλε μέσα τὰ ρούχά σου καὶ φύγε». Βεβαίως ἡ συμβουλή ἦτο καλή, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε τίποτε νὰ βάλῃ μέσα, ἐμῆκεν εἰς τὸ κιβώτιον ὁ ἴδιος.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο ἦτο πολὺ παράδοξον· ἄμα ἐπίβηκε κανεὶς τὴν κλιθωνιά του ἀνέβαινε ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ὡς πτηνόν. Ὁ υἱὸς τοῦ ἔμπόρου, ἄμα ἐνόησε τὴν θαυματουργὴν αὐτὴν ιδιότητα, ἐπέταξε διὰ μέσον τῆς καπνοδόχης πρὸς τὰ σύννεφα, καὶ ὀλονὲν ἐπήγαινε ἔμπρός. Τὸ κιβώτιον ἐτίθει ἐφοδῆθη μὴπως γείνη δύο κομμάτια καὶ κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ὕψος. Ἐν τούτοις ἔφθασε σφῶς καὶ ὑγιῆς εἰς τὴν χώραν τῶν Κάφρων.

Ἀφοῦ ἐκρυψε τὸ κιβώτιον εἰς τὸ δάσος, κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα, ἐπήγαν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠπόρησεν ἄμα τὸν εἶδεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, διότι οἱ Κάφροι ἐπεριπάτουσαν εἰς τοὺς δρόμους ὅπως αὐτοὶ, μετὰ κοιτωνίτην καὶ παντοῦφλες. Ἐν ᾧ διέτρεχε τὰς ὁδοὺς, ἀπήντησε μίαν παραμύθιν καὶ ἐν μικρὸν παιδίον.

—Κυρὰ παραμύθια, ἠρώτησέ, ποικνοῦ εἶνε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παλάτι, σιμὰ εἰς τὴν πόλιν, ποῦ ἔχει παράθυρα τὸσον ὕψηλά;

—Εἶνε ἡ κατοικία τῆς βασιλοπούλας, ἀπήντησεν ἡ παραμύθια. Τῆς ἐπροφῆτευσαν, ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς θὰ τὴν κάμη πολὺ δυστυχῆ καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃ διὰ τοῦτο κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάγῃ σιμὰ τῆς παρὰ μόνον ἔμπρός εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὴν βασιλισσάν.

—Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ ἔμπόρου. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος, ἐμῆκεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ἐπέταξεν. Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τοῦ παλατιοῦ, καὶ ἐμῆκε σιγά, σιγά, ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς βασιλοπούλας.

Ἡ βασιλοπούλα ἐκοιμᾶτο ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ ὄσον σιγά καὶ ἂν ἐμῆκεν, ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ἐξύπνησε κατατρομαγμένη· ἀλλ' οὕτως τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ὁ Θεὸς τῶν Κάφρων, καὶ ὅτι κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ τὸ καλὸν τῆς. Ἡ βασιλοπούλα ἄμα ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ τοῦ ἔμπόρου καθήσας πλησίον τῆς ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται περιεργότατας ἱστορίας. Τοὺς Πελαργούς, τὴν Μικρὰν Σειρήνα, τὸ Ἀηδόν.

Ἡ βασιλοπούλα ἦτο καταμαγευμένη ἀπὸ ὅλα τὰ ὠραία ἐκεῖνα παραμύθια, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ πάρῃ ἄλλον ἄνδρα παρὰ αὐτόν.

—Νὰ ξανάλλῃς τὸ ἐρχόμενον σάββατον, εἶπε. Ἐπροσκάλεσα τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλισσάν νὰ ἔλθουν νὰ πιοῦν καφέ· θὰ το θεωρήσουν μεγάλη τιμὴ τὸς νὰ με ὑπανθρῆσουν μετὰ τὸν Θεὸν τῶν Κάφρων. Ἀλλὰ φρόντισε πρὸ πάντων νὰ τοὺς διηγῆθῃς καμψάσας ἱστορίας. Ἡ μητέρα μου ἀγαπᾷ τὰς σοβορὰς καὶ ἠθικὰς, ὁ πατέρας μου πάλιν προτιμᾷ τὰς ἀστείας.

—Μὴ σε μέλει! θὰ ἔλθω γεμάτος παραμύθια.

Ἀπεχωρήθησαν· καὶ ἡ βασιλοπούλα τοῦ ἔδωκε δῶρον ἕνα σπαθὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν ἐπικολλημένα χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὅποια βεβίως τοῦ ἤρχοντο εἰς πολὺ κατ'ἀλλήλων σιγίμην.

Ἐτρεξε καὶ ἠγόρασεν ἕνα νέον κοιτωνίτην, ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ σκαφθῇ κανὸν παραμύθι. Κατ' ἀρχάς, ἐδυσκολεύθη πολὺ, διότι δὲν εἶνε εὐλόγον νὰ κάμη τις παραμύθια· ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ κατώρθωσε καὶ τὸ ἀπόλυτον ἀβάστατον ἦτο ἔτοιμος.

Ὁ βασιλεὺς, ἡ βασίλισσα καὶ ὅλη ἡ αὐλὴ ἤλθαν νὰ πιοῦν τὸν καφέ των εἰς τῆς βασιλοπούλας· τὸν υἱὸν τοῦ ἔμπόρου τὸν ὑπαδέχθησαν μετὰ πολλὴν εὐγένειαν.

—Λάβε τὸν κόπον νὰ μας διηγῆθῃς καμψάσας ἱστορίας, εἶπεν ἡ βασίλισσα· κανένα παραμύθι ὁ θαυμάσιον καὶ γινωσκτικόν.

—Ἡ ἀστεῖον διὰ νὰ γελάσωμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

—Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Καὶ διηγῆθη τὰ ἑξῆς:

«Ἐναν καιρὸν ἦτο ἕνα κοῦτι σπέρτα τὰ ὅποια ἦσαν πολὺ ὑπερήφανα διὰ τὴν εὐγενῆ των καταγωγὴν. Τὸ δένδρον τῆς γενεαλογίας των, δηλαδὴ ἡ μεγάλη ἐλάτη τῆς ἰσοσίας αὐτὰ ἦσαν κομμάτια, ἦτο ἄλλοτε ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα δένδρα τοῦ δάσους. Τὰ σπέρτα ἦσαν εἰς τὸ μαγευτικὸν μεταξὺ ἑνὸς πυρεῖου καὶ ἑνὸς παλαίου σιδηροῦ ἀγγεῖου, εἰς τὰ ὅποια διηγούντο τὴν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς των ἡλικίας. «Ναί, ἔλεγον, ὅταν εἴμεθα πράσινος κλάδος, εἴμεθα εὐτυχῆ ὅπως εἰς τὸν παράδεισον. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδῳ μᾶς προσέφερον διαμαντίνιο τῶν δηλαδὴ δροσιά. Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχαμε τὸν ἥλιον, καὶ τὰ πουλάκια μᾶς τραγουδοῦσαν παραμύθια. Εἴμεθα καὶ πλούτια, διότι τὰ ἄλλα δένδρα δὲν φοροῦν φορέματα παρὰ μόνον τὴν ἀνοιξί· ἀλλ' ἡ ἰδικὴ μᾶς οἰκογένεια εἶχε τὰ μέσα νὰ μᾶς διδῇ πράσινα φορέματα χειμῶνα-καλοκαίρι. Ἦλθε μίαν μεγάλη ἀντάρα καὶ ἡ οἰκογένειά μᾶς διασκορπίσθη ἀπὸ τοὺς ξυλοσχίστας. Τὸν κορμὸν μᾶς τὸν ἔβαλαν κατάρτι εἰς ἕνα μέγαν πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ κάμη τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόσμου· ἄλλους κλάδους τοὺς μεταχειρίσθησαν εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας, καὶ ἡμᾶς νὰ φωτίζωμεν τοὺς ἀνθρώπους. Δι' αὐτὸ, μ' ὄλην μᾶς τὴν μεγάλην καταγωγὴν, εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μαγευτικόν.»

Ἡ ἰδικὴ μου τύχη εἶνε ὅπως διόλου διαφορετικὴ, εἶπε τὸ σιδηρὸν ἀγγεῖον. Ἀπὸ τότε ποῦ ἤλθα εἰς τὸν κόσμον, ὅλο με πλύνουν καὶ με ξεπλύνουν, με βάζουν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ ἢ με καταβάζουν. Εἶμαι σπουδαιότατον σκεῦος τοῦ μαγευτικοῦ. Ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ ἐπιστρέφω πάλιν μετὰ τὸ φανῆτόν, καθαρὸν καὶ ὑαλιστερόν ἐπὶ τῆς σα-

νίδος, καὶ νὰ συνομιλῶ σπουδαίως με τοὺς συντρόφους μου. Δυστυχῶς εἴμεθα πάντοτε περιωρισμένοι ἐδῶ, ἐκτὸς τοῦ κουβᾶ, ὁ ὁποῖος καμψάσας φορὰν κατεβαίνει καὶ εἰς τὴν αὐλήν. Εἶνε ἀληθὲς· ὅτι τὸ πανερί τῆς ἀγορᾶς μᾶς φέρει εἰδήσεις ἀπ' ἔξω, ἀλλ' ἀνακατεῖται εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ ὀμιλεῖ μετὰ πάρα πολλὴν ἐξαψιν περὶ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν παλαιὸν ἀγγεῖον προχθὲς τὸσον ἐσυγχύσθη, ὥστε ἔπεσε χάμω καὶ ἔσπασεν. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, τὸ πανερί με τὰς ἰδέας τὸν ἀνήκει εἰς τὴν ἀντιπολιτευσίαν.

—Πολλὰ μιλεῖς! ἀπήντησε τὸ πυρεῖον. Ἄς προσπαθῆσωμεν νὰ διασκεδάσωμεν ἀπόψε.

—Ναί, ἐπανελάθον τὰ σπέρτα, ἄς ὀμιλήσωμεν καὶ ἄς ἀποφασίσωμεν ποῖος εἶνε εὐγενέστατος ἀπὸ ὅλους μᾶς.

—Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ὀμιλῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπε τὸ πῆλινον ἀγγεῖον. Εἴμποροῦμεν νὰ ὀμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα. Ἐγὼ θὰ κάμω τὴν ἀρχὴν νὰ διηγῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, ἔπειτα ὁ καθεὶς ἄς κάμη τὸ ἴδιον. Τί ἄλλο διασκεδαστικώτερον ἀπ' αὐτὸ; Λοιπόν, εἰς τὰς παραλίας τῆς Βαλτικῆς, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰ ὠραιότατα δάση, τὰ ὅποια σκεπάζου τὴν ἀγαπητὴν μᾶς πατρίδα...

—Τί ὠραία! ἰδοὺ ὠραία ἀρχὴ, ἀνέκραξεν τὸ πινάκια ἡ ἀρχὴ δείχνει πῶς θὰ εἶνε ὠραία ἡ ἱστορία.

—Ἐκεῖ, ἐξηκολούθησε τὸ πῆλινον ἀγγεῖον, ἐπέσασα τὴν νεότητά μου μέσα εἰς μίαν ἡσυχὴν οἰκογένειαν. Τὰ ἐπιπλα τὰ ἔτριβαν, τὸ πάτωμα τὸ ἐσοφγάριζαν, καὶ τὰ παραπετάσματα τὰ ἐκαθάριζαν, κάθε δεκαπέντε.

—Τί ὠραία ποῦ τα διηγῆσαι, εἶπε ν ἡ σκούπα· μπορεῖ νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ὀμιλεῖ καμψάσας καλὴ οἰκοκυρά, τὸσον μυρίζου καθαρῶτητα αὐτὰ ποῦ λέγεις.

—Βέβαια! ἐφώνησεν ὁ κουβᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐπήδησεν ὀλίγον ἐν μέρος τοῦ νεροῦ τοῦ ἔχθη με θρυθον κατὰ γῆς.

Καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐξηκολούθησε τὴν διηγῆσίν του, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἦτο τὸσον ὠραῖον ὄσον καὶ ἡ ἀρχὴ.

Ὅλα τὰ πινάκια ἐκινήθησαν με εὐθυμίαν, καὶ ἡ σκούπα ἔλαβε μερικὰ φύλλα σελίνου ὅπως στεφανώσῃ τὸ ἀγγεῖον. Βέβαια αὐτὴ ἡ τιμὴ θὰ δυσχερῆσεν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐσκέφθησαν. «Ἄν τον στεφανώσω σήμερον, θὰ με στεφανώσῃ αὐριον».

—Ἄς χορεύσωμεν! εἶπεν ἡ πυράγρα, καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν. Ἦτο περιεργὸν νὰ τὴν ἔβλεπε κανεὶς πῶς ἐσήκονε τὸ ἕνα τῆς πόδι εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ παλὸν σέπασμα τῆς καθέκλας ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια βλέπον τὸν χορὸν τοῦτον.

—Κ' ἐγὼ θέλω νὰ στεφανωθῶ, εἶπεν ἡ πυράγρα· καὶ τὴν ἔστεφανώσαν.

—Τί ἀπαίτησις! ἐσκέπτοντο τὰ σπέρτα.

Ἐπειτα ἡ τσαίερα παρεκλήθη νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ προσποιήθη ὅτι εἶνε κρυμμένη. Τὸ ἐπράττεν ἀπὸ ἀλαζονείαν, διότι δταν ἦτο πληθὺς εἰς τὴν αἴθουσαν ἐτραγουδοῦσε πάντοτε.

Εἰς τὸ παράθυρον ἦτο ἐν παλαιὸν πτερὸν χηνός, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ἡ ὀπηρετρία διὰ νὰ γράσῃ. Τὸ πτερὸν τοῦτο δὲν εἶχε τίποτε ἀξιοπαρατήρητον, εἰμὴ ὅτι ἦτο πολὺ βουτηγμένον εἰς τὴν μελάνην. Ἄλλως τε, ὑπερηφανεύετο διὰ τοῦτο.

—Ἄν ἡ τσαίερα δὲν θέλῃ νὰ τραγουδήσῃ, εἶπε, δὲν μᾶς μέλει. Ἐγὼ εἰς τὸ κλωθὴ εἶνε τὸ ἀηδόνι, τὸ ὁποῖον θὰ τραγουδήσῃ καὶ χωρὶς νὰ το παρακαλέσωμεν, μολοντόν δὲν ἔμαθε τίποτε· θὰ εἴμεθα ἐπεισιεῖς ἀπόψε.

—Αὐτὴ ἡ πρότασις μου φαίνεται ἀνάμοστος, ἀπήντησε τὸ ἱμπρίκι, ἀδελφῆς τῆς τσαίερας· διατὶ νὰ δεχθῶμεν ἀνεμεταξὺ μᾶς ξένον πουλὶ; Δὲν εἶνε διόλου πατριωτικόν. Ἀφίνω κριτὴν τὸ πανερί τῆς ἀγορᾶς.

—Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη τὸ πνερί, εἶμαι ἐντελὲς δυσχερῆστικόν διότι περὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν βραδυὰ μου. Καλλίτερον θὰ ἦτο μου φαίνεται, νὰ βάλωμεν ὀλίγην τάξιν εἰς δλα' ἄς μείνῃ ὁ καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐγὼ διευθύνω τὴν διασκεδασίαν· θὰ ἰδῆτε τί θὰ γίνῃ.

—Ὅχι, ἄρσέ μᾶς νὰ κάμωμεν θρυθον! ἐφώνησεν ὅλα τὰ μαγευτικὰ σκεῦη. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἠνοήθη, καὶ ἐμῆκεν ἡ ὀπηρετρία· κανεὶς δὲν ἐκινήθη πλέον· κανεὶς δὲν ἐψιθύρισε λέξιν.

Ἐν τούτοις καὶ τὸ μικρότερον ἀγγεῖον ἐξ αὐτῶν, ὄσον μικρὸν καὶ ἂν ἦτο, ἐνόμισεν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἰκανώτατον καὶ πολὺ εὐγενέστερον καταγωγῆς.

—Ναί, ἐσκέπτετο, τὸ καθὲν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἀφίνον ἐμὲ νὰ διευθύνω, πολὺ διαφορετικὰ θὰ διασκεδάσωμεν ἀπόψε.

Ἡ ὀπηρετρία ἔλαβε τὰ σπέρτα διὰ ν' ἀνάψῃ φωτιάν. Θεέ μου! πῶς ἐτρέφθησαν καὶ πῶς ἦναψαν με κρότον!

—Τώρα, ἐσκέπτοντο, ὅλοι εἶνε ἠναγκασμένοι ν' ἀναγνωρίζουν τὴν λάμπιν μας! Τί φῶς! τί... Μόλις ἐπρόφθασαν νὰ το σκεφθοῦν καὶ ἦσαν πλέον μίαν σταλιὰ στάκτην».

—Τί ὠραία ἱστορία! εἶπεν ἡ βασίλισσα· ἐνόμισα ὅτι ἦμουν μέσα εἰς τὸ μαγευτικόν, σιμὰ εἰς τὰ σπέρτα. Δι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσωμεν τὴν κόρην μᾶς γυναίκα.

—Ναί, βέβαια, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς, τὴν κόρη μᾶς θὰ τὴν πάρῃς γυναικα, καὶ ὁ γάμος θὰ γίνῃ τὴν Δευτέρα.

Μετὰ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον τοῦ ὠμίλου, ἐθεώρουν τὸν υἱὸν τοῦ ἔμπόρου ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας των.

Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου, ἔγινε φωταφία εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἔρριψαν εἰς

ὅλους τοὺς δρόμους ζυμωρὶκὰ καὶ μακαρόνια· οἱ μάγκες ἐσκαρφάλωναν εἰς τὰ δένδρα, ἐφώνηζαν οὐρρά! καὶ ἐσφύριζαν μετὰ δάκτυλά των. Ἦτο ἀληθινὰ μαγευτικὸν θέαμα.

—Τώρα, εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ ἔμπόρου, πρέπει ν' ἐγὼ νὰ κάμω κάτι τι.

Ἠγόρασεν ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν πυροτεχνημάτων, τὰ ἔβλεπεν εἰς τὸ κιβώτιόν του καὶ ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ρούτς! ρούτς! ρούτς! τί βρόντος! τί λάμπις! καὶ πῶσα χρώματα!

Οἱ Κάφροι ἄμα εἶδον αὐτὰ, ἤρχισαν νὰ πηδοῦν ἀπὸ χαρὰν, καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε αἱ παντοῦφλαι των ἐπήδουσαν εἰς τὰ αὐτιά των. Ποτὲ δὲν εἶχον ἰδῆ παρῶμοιον φαινόμενον. Τώρα ἦσαν πλέον πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς των θὰ ἐλάμβανε γυναίκα τὴν βασιλοπούλαν.

Ἐπανελάθον εἰς τὸ δάσος, ὁ υἱὸς τοῦ ἔμπόρου ἐσκέφθη: Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μάθω τί ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν τὰ πυροτεχνήματά μου. Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ἦτο ἐντελὲς φυσικὴ.

Τί παράδοξα πράγματα τοῦ διηγῆθησαν! ὁ καθεὶς τὸν εἶχεν ἰδῆ διαφορετικὰ, ἀλλ' ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι.

—Εἶδα τὸν Θεὸν τῶν Κάφρων, ἔλεγεν ὁ εἰς· εἶχεν ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς ὡς ἄστρα· καὶ γένειον ὁμοῖον μετὰ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης.

—Ἐπέταξε ἐπάνω εἰς ἕνα μανδύαν, καμωμένον ἀπὸ φλόγας, ἔλεγεν ἄλλος· καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου, ἐφτερούγικαν μικρὰ εὐμορφα ἀγγελοῦδια.

Ὁ νέος ἤκουσε πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου του. Τέλος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος ὅπως ἐμῆκεν εἰς τὸ κιβώτιόν του· ἀλλὰ δὲν τὸ εὖρε πουθενά. Τὸ κιβώτιον εἶχε κατ', εἶχε κατ' ἀπὸ ἐνασπινθῆρα πυροτεχνήματος. Μόνον ὀλίγη στάκτη ἔμεινε. Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ πετάξῃ οὕτε νὰ ξαναἰδῇ τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του!

Ἐκείνη τὴν ἑσπέραν ἐπὶ τῆς στέγης ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν περιμένει ἀκόμη. Ἐκεῖνος ἐν τούτοις διατρέχει τὸν κόσμον, διηγούμενος παραμύθια καὶ περιπετειὰς· ἀλλὰ καμμία δὲν εἶνε τὸσον ὠραία ὄσον ἡ ἱστορία τῶν σπέρτων.

(Andersen) ΔΙΜΥΑΤΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Διηγήματα
 ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
 (Τιμᾶται φράγκα 3.)
 Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς παρετάθη μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Οἱ θέλοντες καὶ τὰς δύο σειράς, στέλλουν φρ. 8.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τι έπαθες, Άλέκο, και κλαίς ;
— Νά, ό Νίκος μου έβωλεν ένα μπάτσο ...
— Και δέν ντρέπεσαι νάβινη; νά σε δέρνουν;
— Έπρεπε να του τον άνταπαδώσης.
— Μά έγω του τον είχα δώση... προτιθέρα!

Η Παριστορία προς την μικράν Νόνην :
— Πάσο ένομήθης ;
Και ή μικρά Νόνη :
— Μιά δικά !

Ο Μικρός Κατεργάρας προς την αδελφήν του :
— Άχ, τί καλή που είσαι αδελφούλα μου...
έγω είμαι τεμπελάκι... βλίε μου λίγο τις κάλ-
τσες μου

Ο μικρός Νίκος ήκουσε τον πατέρα του να
λέγει ότι το καλύτερον και πιχύτερον γάλα είναι
της Θεσσαλίας, ένεκα της καλής βροχής.
— Άπ' εκεί λοιπόν, παπάκη, έίλε, νά φέ-
ρωμας άκρωμάνα για τον μπρεμπέ.

Η μικρά Άγγέλα παραγγέλλει στη φίλη της
Άγλαΐσα ότι : «κάτι έχει νά της πη, αλλά
δέν της το λέγει.»

ΔΙΔΑΧΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΜΟ εις του καθυστερούοντας τετρα-
δια Μ. Μυστικών, ότι κατά τα δημοσιευθέντα
εις τό 33ον φύλλον πρέπει να σπεύσουν νά απο-
δώσουν τό όφειλόμενα τετράδια μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου τρέχοντος, διότι την 7 Οκτ-βρίου
(εις τό 40ον δηλαδή φύλλον) άρχισθη ή δημοσιεύ-
σις του Καταλόγου των καθυστερούντων Θ α δη-
μοσιευθ ή πρώτον, ως πάντως, τό ψευδώνυμον
των και τό ποσόν των τετραδίων, τά όποια έ-
κατος όφείλει· εάν δε και μετά την ύπόμνησιν
ταύτην, δέν φανούν πρόθυμοι νάποδώσουν τό ό-
φειλόμενα, θα δημοσιευθούν και τά όνόματά των,
πρός έκαινοποίησιν έκείνων οι όποιοι έδέχθησαν
την παραθεσίαν άνταλλαγής και ήστειλαν πρώ-
τον τετράδιον, εις μάτην περιμένοντες μέχρι σή-
μερον την άνταπόδοσιν.

Αυτοΰμαι πάρα πολύ πού δέν ήσπικανήσω τί-
μερον εις τάς επιστολάς αύτης της εβδομάδος,
Τρεις - τέσσαρες ήμέρας ήλουν αδιάθετη, με
δυσκόνον πονοκέφαλον, και ούτε άνοιγα καν τής
έπιστολάς. Ήλθ ν ή τελευταία ήμέρα της τυφώσε-
ως του φύλλου, και έγω δέν είχα κάμη τίποτε. Τώ-
ρα ήγνα δόξα τω Θεώ καλά, αλλά δέν μου μέ-
νει καιρός νά γράψω Άλληλογραφίαν. Περιορι-
ζομαι λοιπόν μόνον εις τάς επικριούσας έγκρίσεις
των ψευδώνυμων, στέλλω από ένα γλυκό φίλκι
εις όλους, και άνοβάλλω τής έκτενεστερας ά-
πατησεις δια τό προσεχές.

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμα των δέχο-
μαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και
εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους:
Αδόντα (πού έπικρέμη τό Γραφεϊόν μου και
άφηκεν άριστία έντυπίσεις) Κοιμισκεφαλά-
κη (Μ. Κ. λάβε αυτό πού θέλεις, αλλά τί θα
τραβήξεις εις τό «Παιδικόν Πνεύμα» μή έρωάς;)
Άστρον της Ημέρας (Γ. Κ. από τί δεκάτες
πού έπρότεινες, αυτό ής τό φρακίτερον) και
Κοιμισκεφόν (Ν. Η. πολύ μ' εύχαριστήσεν ή
πρώτη επιστολή σου και άναμένα συνεχείαν.)
Δόκιμοι, δέχομαι.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλά-
ξουν: ό Άρομητος Έραποστόλος με την Με-
λαγχορικήν της Άδρου, Νουταλιγοδοαν Έλ-
ληνίδα και Μέλλουσαν Καλόρησαν (εί δυνα-
τόν με τά όνόματά των) — ή Έσθη Γαλινα-
ρού με την Χλωρίδα του Ζεπερού, Νεολαίαν
των Παρισίων, Φιλομούσαν Νεανίδα, Κόκκι-
νην Έδοχήν και Στέφανον Δάριον — ό Χι-
ανός Θωράκος με την Λιακήν Μαργαρίταν —
ό Ύψιπέτης Άετός με τον Χιονισμένον Μά-
ιον και Έλληνικόν Έδαρος — ή Κοιμηλάτις
Κύθρον με τό Θαλασσινόν Δουλοδόν, Φουσκο-
θαλασσινόν, Λέοντα της Θαλάσσης, Θαλασσινόν
Ζωγράφον και Θαλασσοταραχήν — ή Ανοϊδι-
άτιχη Βραδύ με την Δροσεράν Έσπεραν,
Άρροστροφωμένην Θαλάσσαν και Πανταγού
Παρόντα — άδρητικόν Κόσσανορ με την Τσο-
χτραν, Άηδόνα της Έρήμου, Άσπρο Κάρ-
θουον, Μαράντο Φύλλο (με τίνουσι της)
και Ψαρόμυαλον — τό Άθος Μάιον με την
Άργυράν Συρίχτραν, Σοφόν Πιττακόν, Πι-
κραμένην Καρδολλαν, Άηδόνα της Έρήμου
και Κοιμηλάτιδα Κύθρον — ή Έσθη Μαρο-
μίνα με τον Χιονισμένον Μάιον, Φύλακην
Έσθθαμυλλοσαν, Τσιγγαρέλαν, Δερδροστοι-
χίαν Άθητών και Νεαράς Αμερικανίδας —
ή Άηδών της Έρήμου με τους Διχηρόσους
της Νεολαίας — ή Αμυρακώτις Άδρα με τον
Φίγ Μοΰ-Άη, Σκαριδάκι, Μικράν Κατεργά-
ραν, Ψαρόμυαλον και Βομεράλιον (α. θέλουν
με τά όνόματά των) — ή Ακτινοβολοσαν Σε-
λήνη με τον Γκλόστην της Ομίχλης, Διχη-
ρόσους της Νεολαίας, Ψαρόμυαλον και Μικράν
Κατεργάραν (με τά όνόματά των) — ή Φύλακην
Έσθθαμυλλοσαν με τον Τάκινθον, Ακτινο-
βολοσαν Σελήνην και Νενεκεδένιο Μπουκε-
τάκι — ό Ψευδοδιχηρόσος με την Βίγλαν,
Μελαγχορικήν Σεληνολάτιδα και Χλόην του
Κηφισού — ή Πρόσθη Έδοχή με τό Άγκά-
θι του Άρρακείου, Φογράφου της Εργασίας
και Περονόσορον Αίγλου — ό Βουκός της
Έρήμου με τό Κορινθιακόν Κήμα, Χλόην
της Θαλάσσης, Νεολαίαν των Παρισίων,
Άγκάθι του Άρρακείου και Ζιζάνιον του
Γουνασιού (με τά όνόματά των) — τό Τρομο-
σθόνον Αστέρη με τον Έλπιδοφόρον, Νερά-
δα των Σπετσών, Ένδοσον Σοβλι και Μελαγ-
χορικήν Σεληνολάτιδα — ή Άγέλιπτος
Χαρά με την Παιδικήν Λαράν, Χιονοσειπή
Λέρισην και Άράκι του Γαλατερή — τό Ά-
σπρο Κάρθουον με την Κυματίουσαν Θαλα-
σσαν, Έλληνικήν Ψυχην και Άνεμώνην των
Παρισίων, (εί δυνατόν με τά όνόματά των) —
ό Κεραμιδογάτος με τό Έσπινόν Άρωμα,
Γου του Άρσοϋ και Φύλακην Έσθθαμυλλο-
σαν (με τά όνόματά των, άν θέλουν) — ή Δρο-
σερά Έσπερα με τον Παρδαλόν Γάτον και
Μικράν Χωριατοπόλλαν — ή Κυματίουσα
Θάλασσα με τον Καρηγόν των Αιγάρων,
Ύπκοστην του Κόρακος, και Έσπινόν Άρω-
μα — ή Άνθοδόση Μαργαρίτων με την Έ-
ρυθράν Άνθοδόσην, Κελαϊδοστραν και Άν-
θος της Τρομοσθής — ή Τρυφάνα με την Με-
λαγχορικήν Σεληνολάτιδα και Φύλακην
Έσθθαμυλλοσαν — ή Γλυκοβρεγγος Σελήνη
με την Ύπερφαρην Έλληνίδα (με τόνουσι
της) — ή Μελαγχορική της Άδρου με την
Χλόην της Θαλάσσης, Έλαϊδα των Δουτο-
χών, Θαλασσαν της Άδρου και Ανοϊδιάτι-
κην Βρυιδόν με τά όνόματά των) — τό Ζι-
ζάνιον του Γουνασιού με τον Ψευδοδιχηρό-
σον, Νενεκεδένιο Μπουκετάκι, Μελαγχο-
ρικήν Σεληνολάτιδα, Κόρην του Σερμύ-
ρος και Μικράν Γουνασιόπαιδα — ή Ύπε-
ρφαρην Έλληνίδα με την Γλυκίαν Σελήνην
Πηλοισαγή Σελήνην, Ακτινοβολοσαν Σε-
λήνην, Άργυράν Παροσίτην και Μελαγ-
χορικήν Σεληνολάτιδα (εί δυνατόν με τά
όνόματά των). — ό Τυδεΐς με την Πέτραν Σκα-
βάλου και Κρονίωνα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' άλοσις δεκται μέχρι της 23 Οκτωβρίου
Ο χάριτες των λόγων, επί του όποιου διον νά γρά-
ψω τάς άλοσις των ό διαγωνισθόντων, πολιέται ή
τώ Γραφίαν μας εις φαλλίλους, όν έκαστος
περιέχει 30 φύλλα και τιμητάς φρ. 1

393. Συλλαβόγραφος.
Τό πρώτον νά ζητήσης εις τάρθμητικά
τό άλλο μου έν ένα από τά κτητικά.
Τό σύνολόν μου τώρα άν θέλεις νά ήξούρης,
Στάς πόλεις: τάς άρχαίας έκρήσεις νά εύρης.
Έστέλλη από του Τρομοσθίου.

394. Γονόγραφος.
Χώραν, λύτα, τής Άσίας άν προκοφίσεις,
Μίαν φοβερήν γυναίκα περιούσις θα σχηματίσης.
Έστέλλη από του Ζωγράφου Νέουρου.

395. Αναγράμματισμός.
Κεφαλά, φίλε, στήλιξ άν μαφίση; δικες έξω.
Άν με αναγράμματισής, κατοικίαν σου παρέχο.
Έστέλλη από του Άδουρου Πουσκιάκου.

396. Κυβόλιξον.
* * * Α
* * * Ω
* * * Λ
* * * Α
* * * Α
Έστέλλη από του Σμυρναϊκου.

397. Μαγικήν Ειδών.
Η μήτηρ προστάζει τον μικρόν Τότην κάτι
νά κάμη. Άλλ' έκείνος δέν ύπακούει, και γε-
λά. Τότε ή μήτηρ λέγει : «Γελάς ό δ' έμωρός
κάν τι μη γελούσιν ή.» ΤΙ άπό γε τον είχε προ-
στάτη ;
Έστέλλη από του Θαλασσινού Ζωγράφου.

398. Λογοπαίγνιον.
Η μάχαιρα όξύνει τον κάλαμον, ή ό κάλαμος
όξύνει την μάχαιραν ;
Έστέλλη από του Αμείνου της Πέλου.

399. Μαγικόν Γράμμα.
Τή άντολλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των
κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του ά-
νού, σημάτισον άλλας τώσας λέξεις :
Άδρος, Άγιος, Ρήγος, Βλαμής, πικρός.
Έστέλλη από του Άηρος Θησιού.

400. Αεπλή Άκροστιχίς.
Γάρχηκά καθός και τά τρίτα γράμματα των
ζητούμενων λέξων κατά σειράν αποστειλόν τά
όνοματα δύο ευρωπαϊκών Κρατών :
1, Πηγών. 2, Ηβίς της Ελλάδος. 3, Ζών.
4, Πόλις της Γαλλίας. 5, Όνομα άρχαίας βα-
σιλεύσας. 6, Παιγνής άρχαίος.
Έστέλλη από της Ίνου.

401. Έλλειποσύμφωνον.
η - ου - ου - ου - οαε
Έστέλλη από της Κουκουλιαν.

402. Γρίφος.
Ρ
1 02 Τ ο Ο
Φ
ολ
ημερίς
Έστέλλη από της Σμυρναϊκου Αίγλης.

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικίων Άσκήσεων του φύλλου 31

311. Θύρα. — 312. Άσθη. — 313.
Υπατος. Υπάτη.

Table with 2 columns: Greek letters and their combinations. Row 1: Α Π Ο Α Σ Ι Α. Row 2: Υ π ο σ Α Λ Α. Row 3: Α Σ Σ Ο Σ Ρ Μ. Row 4: Κ Ι Α Υ Α Ι. Row 5: Τ Σ Ι. Row 6: Ο. Row 7: Σ.

318. Το στοιχείον Η (ήττα). — 317. Νάφρη-
ση 354 από 628 — 318. ΒΡΩΜΗ, ΔΑΡΟΣ,
ΑΔΑΝΑ (ΒΛΑΧΙΑ, ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΣ, ΩΡΑ, ΜΟ-
ΝΑΧΟΝ, ΗΣΑΪ.) — 319. Μισά τά μεγαλεία.